

Isten ellen zúgolódní költ.
 Járj örömmel álmaid egében,
 Utravalód e csókom legyen:
 Kis kacsoíd összetéve szépen,
 Imádkozzál, édes gyermekem!

(Arany János.)

Ha szívünkbe zárjuk jó szüleink szavait, nem fog érni bennünket csalódás annyi az életben. Mert bizony az élet küzdelem, harc, amelyben mi is megsebesülhetünk. Milyen vigasztaló akkor, csalódásban rágondolni jó szüleink szavaira, akik elláttak bennünket mindennel, amire az életben szükségünk lehet. Reviczky Gyula egy imakönyvet kapott örökül édesanyjától. Hallgassuk meg, mit mond róla.

IMAKÖNYVEM.

Aranykötésű imakönyvet
 Hagyott rám örökül anyám.
 Kis Jézus ingben, glóriában
 Van a könyv első oldalán.
 Sok év előtt egyik sarokban
 Beírta jó anyám nevét,
 Lehajtom a betűkre főmet,
 Hogy földidzzem szellemét.

Nekem úgy tetszik, hogy csak egyszer,
 Fehér ruhában láttam őt.
 Tavasz volt ép, a kedves ákác
 Virágzott a ház előtt.
 A lemenő nap fénysugára
 Reszketett ajkán, zárt szemén.
 Apám ott állt a ravatalnál
 És velem együtt sírt szegény.

Hogy elmosódtak a betűk! Beh
 Sárgák s kopottak a lapok!
 Rég volt, midőn ez imakönyvből
 Még az anyám imádkozott.
 Kék selyemszállal összekötve
 Van itt hajambul egy kevés,
 Aranyos fürteimhez akkor
 Nem illett még a szénvedés.

Irott imádság töredéke
 Mellett van anyám haja,
 Emitt egy szentnek vézna képe
 S egy régi, halvány Mária.

Elnézem... Éppen így viselt meg
 A sors azóta engemet.
 Sokszor szeretnék sírni, hogyha
 Nem szégyelném a könnyeket.

Az Ur imádságát ütöm fel
 — Kíséröm a nehéz uton —
 S vigasztalást vegyít a kínhoz
 A te imád, ó Jézusom!
 Imádság kell a szenvedőnek,
 A kit a sors árván hagyott.
 Uristen, én nem zúgolódom:
 Legyen a te akaratod!

Föl nem panaszlom a világnak,
 Csak szellemednek, jó anyám; —
 Mily kopár volt ifjúságom
 S hogy mennyi bánat szállt reám.
 Túrtem, reméltem, megalázva,
 Idegenek közt éltem én,
 De azt a régi imakönyvet
 S emléked szentül őrizém.

(Reviczky Gyula.)

Jó szüleink után édes hazánkat kell szeretnünk igazán!
 Hiszen mindnyájunknak édesanyja ő: ha szegény hazánk, mi
 is inséget szenvedünk, ha boldog, mi is vele örülünk. Ahogy
 jó szüleink abban látják földi boldogságukat, ha mi, gyerme-
 keik megfogadjuk tanácsaikat, s híven teljesítjük kötelessé-
 geinket, úgy magyar hazánk is ezt kívánja tőlünk. Szülőink
 után hát első szavunk a haza legyen.

(Ének: Énekeljük el a Himnuszt!)

Ezer éve miénk a föld, Árpád apánk szerezte meg ne-
 künk. Most mégis azt látjuk, sok része még idegenek kezében
 van. De hinnünk kell rendületlenül, hogy ősi jusson újra a
 miénk lesz a magyar földnek minden röge! A magyar ember
 imádja földjét. Ezer éven át egyik kezében karddal, másik-
 ban a munka szerszámával dolgozott. De állt a földjén, állt
 rendületlenül, ki nem mozdította róla semmi sem! Jól tudta,
 hogy minden rögéhez őseinek vére, könnye, veritéke tapadt,
 tehát szent lett neki annak minden porszeme. Így szeressétek
 ti is, gyermekeim, a magyar földet. Jőjj ki, szavald el a ma-
 gyar földről szóló köteményt!